

Gorgonsul

Gorgonsul er gud for døden og dødsriget. Han tager sig af de dødes sjæle, når livet er slut. Han ved, at alting dør på et tidspunkt, og derfor prædiker hans præster også tålmodighed. Han ved også, at alt må dø for at opretholde balancen, og dette er hans opgave. Udøde er et brud på denne balance og en hån mod døden - og dermed også mod Gorgonsul selv. Derfor kæmper hans præster mod udøde og nekromanti, når de møder det. Det sker en sjælden gang i mellem, at Gorgonsul sender en sjæl tilbage til livet, hvis denne mangler at udføre noget vigtigt i livet. Mange vender sig til Gorgonsul for at sikre sig et godt liv i dødsriget, eller fordi de har mistet mange gennem livet og dermed vil sikre dem et godt efterliv.

Når Gorgonsul går på jorden siges det, han tager skikkelse som et menneske. Nogle siger en æld gammel mand, medens andre siger en mand i sin bedste alder. Som oftest er han beskrevet som kutteklædt i farverne sort og grå, med en urne, et sværd eller le.

Forholdet til de andre guder

Gorgonsul har et rigtig godt forhold til Karne - hovedsageligt fordi Karne intet problem har med død. Desuden spiller han en stor rolle for mange, der dør, efter som mange dør i kamp og krig.

Naliss'ra kan til tider være en torn i øjet på Gorgonsul, da hun dræber, hvis det gavner hende, og ikke ser på det større billede eller balancen. Men så længe dette ikke sker i store mængder, acceptere Gorgonsul det.

Sylvia, som også kender vigtigheden af balancen, har han et godt forhold til, selvom de to står for Live og Død, og uden det ene er det andet meningsløst.

Gorgonsul har kun en rigtig fjende. Lochkarn, da han er enden på alt. Lochkarn som er skaber af Kaos og fader til dæmoner og unaturligt liv, er også ham der giver necromanitkere deres kræfter. Gorgonsuls tilbedere skal først og fremmest sikre at de døde får fred, og dette sker ved at sende disse kættere til dødsriget så hurtigt som muligt.

Præsteskabet

Gorgonsuls præsteskab finder man hovedsageligt hos de kortlevende racer, for hvem døden er så virkelig. Menneskerne har mange præster i Gorgonsuls tjeneste, og de har et stærkt netværk i Talansar. I dette netværk indgår også de præsteskaber, som findes blandt elvere og dværge. Gorgonsuls præster finder man især i områder, der har været udsat for krig eller megen sygdom, og derved har mange døde.

Når vogterne sværger troskab, er det oftest til er det ofte til døden og dermed tjener de alle Gorgonsuls templer og helligdomme. Nogle rejser rundt og jager nekromantikere, medens andre vager over templer og gravpladser i en omegn.

Præstens løfte

- "Jeg sværger at tjene Gorgonsul og hans sag, hvor end det bringer mig."
- "Jeg sværger at bringe Gorgonsuls ord til alle, som ønsker at lytte."
- "Jeg sværger at være Gorgonsul evigt tro, hvad end dette må koste mig."
- "Jeg sværger at vise respekt for de døde, samt at trøste deres familier og nære, skulle de ønske dette."
- "Jeg sværger at stå imod alt hvad Lochkarn står for, uanset hvad end det må koste mig., samt værne om de sjæle der vil komme til dit rige."

Vogterne af Gorgonsul

Disse kaldes Gravens Vogtere og er tro tjenere af Gorgonsul. De ser det som deres fornemmeste opgave at sørge for de døde bliver stedt til hvile korrekt og forbliver i deres grave, samt at beskytte Gorgonsuls helligdomme og templer. Gorgonsuls vogtere jager også gerne nekromantikere for at stoppe deres ugerninger og sende dem til Gorgonsuls rige til evig dom.

Vogterens løfte

- "Jeg sværger at tjene Gorgonsul og hans sag, hvad end jeg må gennemgå for dette."
- "Jeg sværger at følge Gorgonsuls vej, hvor end det må lede mig."

- *"Jeg sværger at vogte Gorgonsuls helligdomme, hvad end det må koste mig."*
- *"Jeg sværger at vise respekt for de døde, samt at trøste deres familier og nære, skulle de ønske dette."*
- *"Jeg sværger at stå imod alt hvad Lochkarn står for, uanset hvad end det må koste mig."*

Templerne

Gorgonsuls templer ligger spredt ud over Talansar, selvom der tydeligt er flere i den østlige del af Talansar, som har været meget plaget af vildorkernes hærgen. Templerne har meget ofte en gravplads tilknyttet, og mange ser templerne som en form for vagttårn, der våger over de døde. Gorgonsuls hovedtempel er at finde i Borggund.

Tilbederne

Gorgonsuls tilbedere vender sig til dødens gud af flere årsager. Ofte ser man det er folk, som har mistet mange gennem livet eller hver dag ser døden i øjnene. Mange hærdede soldater vender sig til Gorgonsul for at finde ro i sindet over deres faldne kammerater. Man ser ofte, at de døende vender sig til Gorgonsul, når de mærker livet er ved at rende ud.

Guðstjenesten

Guðstjenesten holdes oftest i Gorgonsuls templer, hellig og indviet jord, eller på den tilstødende gravplads.

Påkaldelsen:

Guðstjenesten indledes gerne med Gorgonsul påkaldes - ofte gennem simple ord som "Gorgonsul, Dødens gud, jeg påkalder dig!". En beholder med en smule værdigenstande, ofte i form af mønter, små ældesten og lignende bruges som offergave.

Indledningen:

Herefter tiltales menigheden og Gorgonsul. Der forklares kort, hvad denne guðstjeneste vil handle om.

Centrum:

Dette er selve guðstjenesten. Afholdes den tæt på eller i forbindelse med en højtid, tales der gerne om, hvad der sker denne højtid. Når ikke en højtid er nær, tales der nogle gange om begivenheder i området. Er der sygdom eller kamp? Har der været megen død på det sidste?

Hvordan er de andre guders indflydelse i området? Nogle der vækker de døde til live eller forstyrrer deres ro? Spiller ondskaben ind i området? Er der tale om nekromanti?

Velsignelsen:

Herpå kommer guðstjenestens velsignelse. Ofte beder præsten menigheden knæle eller bøje sig under denne.

Afslutning:

Guðstjenesten afsluttes gerne med præsten takker guden - ofte simpelt igen som "Vi takker dig, Dødens Hersker, for din tilstedeværelse og din velsignelse." Guðstjenesten er nu slut. Præsten bruger nogle gange afslutningen til at informere om nogle ting, eller tage en snak med menigheden.

Historien om Astus Meldolin, Præst af Gorgonsul

Dette den sande historie om hvordan Gorgonsul gik på jorden og gav sin visdom og kraft til menneskene for at de kan udbrede den sande viden. Jeg, Janusario il Tauros, lærling under den første og sande præst Astus Meldolin nedskriver beretningen, som min mester har gengivet den, for at Gorgonsuls visdom bevares for eftertiden.

Mit navn er Astus Meldolin, tredje søn af en herremand. Min fader ejede mange handelsposter og drev endog søhandel. Min ældste broder var allerede trådt ind i driften med min fader og havde sikret slægtens videreførelse, da han allerede havde 2 sønner. Min næstældste broder var også ved at opnå megen anseelse, da han var i lære hos min faders samarbejdspartner. Af mig forventedes intet, thi jeg var jo den yngste og talte som sådan ikke i min faders øjne, og selvom jeg sled og arbejdede hårdere, længere og dygtigere end mine brødre, gav det ingen anerkendelse.

Da skete det, at jeg besøgte kroen for at dulme min sorg. Her mødte jeg en stolt ridder, Gjerulf var hans navn, han var leder af den Stigende Sols orden, og for et krus øl fortalte han gerne om sine bedrifter på slagmarken. Åh hvilke historier. Jeg kunne føle den klare morgensol på min krop, lugte duggen i slagmarkens græs, stilheden før slaget selv med mange tusinde krigere hørtes kun få lyde.

Bannernes smælden, genskinnet af solens stråler i banneret for den Stigende Sols orden, indtil netop det øjeblik hvor generalen hævede sværdet som tegn til trompeteren om at give signal til kamp.

Disse stolte mænd på deres ædle gangere, skinnende rustninger og loyale tro på deres sag, hvor hver enkelt mand gjorde en forskel. Der var ingen tvivl i mit sind her havde jeg fundet mit kald, her kunne jeg udrette noget betydningsfuldt og tjene en større sag, her betød selv min fader ingenting.

Ridder Gjerulf manglede folk og jeg meldte mig til at tjene deres noble sag, at kæmpe mod baroniets fjender, tænk at drage ud i det ukendte og kæmpe for en stor sag.

Min fader havde altid ment at uddannelse var vigtigt, da det skilte klasserne, og vi skulle bestemt vise vi tilhørte en højere klasse. Derfor havde vi alle fået både en boglig undervisning og undervisning i våbenbrug, så våben var ikke fremmed for mig.

Gjerulf tog mig med ud til ordenens lejr uden for byen, hvor folkene trænede. Mange andre unge mænd havde meldt sig til at kæmpe for vor sag. Moralen var høj og de erfarne krigere var ædle mænd, der kunne lære os meget.

Efter en måneds intensiv træning drog vi af sted til kamp. Baron Thjorness havde sendt folk af sted mod vore grænser for at prøve at tage vores land. Hvilken ære at få lov til at kæmpe for sit land! Vores baron var gavmild når det gjaldt folkene, der forsvarede landets grænser, og vi fik alle det udstyr vi skulle bruge.

Vi må have været et imponerende syn, da vi drog af sted gennem landet. 3000 mand alle i skinnende rustninger og med den Stigende Sols banner vajende over vore hoveder. Da jeg kunne ride i forvejen, fik jeg plads blandt de ridende krigere lige bag Gjerulf.

I 17 dage rejste vi og på 18. dagen gjorde vi holdt på en mark i nærheden af grænsfæstningen. Gjerulf ville ride hen til fæstningen og snakke med den øverstbefalende, jeg og et par stykker mere skulle følge med ham. I det samme flammede et stærkt lys op et stykke fremme, og kort tid efter fulgte et lignende lys længere ude mod øst. Gjerulf forklarede at det var advarselslys, bævner, der tændtes, som signal om hjælp, fjenden var her. Bævnerne ville blive tændt ned langs hele grænsen som advarsel og et stykke ind i landet til de nærmeste forsvarsværker så de kunne sende forstærkninger.

Gjerulf gav ordre til lejren om at gøre klar til kamp, dernæst blev spejdere sendt af sted, og vi begav os op til fæstningen. Efter hvad der syntes en evighed kom spejderne tilbage, fjenden var ikke at se nogen steder. Den øverstbefalende fortalte at fjenden havde gjort nogle små udfald mod fæstningen, men det var lige før mørket faldt på, og på grund af mørket havde de ikke kunne bruge hverken stormstiger eller krigsmaskineri. Vi kunne forvente et rigtigt angreb ved daggry.

Den nat var, der ingen der sov. Nervøsitet og angst spredtes hurtigere end en pestepidemi. Selv Gjerulfs ord kunne ikke berolige de uerfarne krigere. Spændt afventede vi daggryets komme. Sammen med fæstningens øverstbefalende havde Gjerulf lagt en plan. Fodfolkene skulle forstærke fæstningen og rytterne skulle i ly af mørket ride mod øst og falde fjenden i ryggen.

Da daggryet kom gjorde fjenden som forventet et udfald mod fæstningen. Hærene var nogenlunde jævnbyrdige i antal og våbenførhed. Det lykkedes for fæstningen at holde stand. De sølle rester af fjendens hær vendte om og flygtede tilbage mod

skoven, hvor de var kommet fra. Beruset af sejrsglæde løb fodfolket ud af fæstningen og optog forfølgelsen. Hvilken gruelig fejl.

Vi var som planlagt redet ud om natten for at nå bagom fjenden. Selve grænselandet var en udtørret flodseng der som et dybt sår delte landet i to. På Thjorness siden grænsede en stor skov op til flodsengen, det var herfra fjenden havde gjort udfaldet. Vi var redet mod øst hvor Gjerulf vidste at flodsengen fladede ud og en stor vej gik ind gennem skoven, den kunne man følge om bagved hvor der var store markarealer, det ville være logisk at lejren lå der og at de kun brugte skoven til at skjule deres fremrykning. Gjerulf havde sendt et par spejdere i forvejen for at rekognoscere, så vi kunne planlægge fremrykningen.

Hvor vi havde forventet en lejr, var der en kæmpehær. Skoven dannede et U hvor der lå marker imellem. Markerne var brændt af og på begge sider stod bueskytter klar til at skyde på folk, der kom ud af skoven. For enden af U'et stod en massiv hær af fodfolk og ryttere klar til at storme frem. Hvis vores hær var trængt frem gennem skoven ville de være blevet slagtet.

Da spejderne fremlagde disse informationer for Gjerulf, besluttede han, at vi skulle trænge ind gennem skoven og faldt bueskytterne i den ene side af U'et i ryggen. Det skulle gøres uset så vi skulle blive i dække af skoven hele tiden for ikke at være synlige mål for den anden flanke af bueskytter. Hvis det lykkedes, skulle vi forsøge at trænge gennem skoven over til de andre bueskytter, hvorefter vi ville kunne møde hovedstyrken i åben kamp.

Gjerulf vendte sig mod mig og sagde: "Astus, du rider hurtigst, rid tilbage til fæstningen og giv besked om vor opdagelse, sig de skal under ingen omstændigheder følge efter fjenden ind i skoven." Samtidig hørte vi angrebssignalet fra fæstningen.

Så hurtigt jeg kunne, red jeg tilbage mod fæstningen, men netop da jeg nåede rundt og ind i flodsengen, kunne jeg se vore folk jage fjenden over mod skoven og selv følge efter. Jeg red som vinden, men jeg kunne bare ikke nå frem, før de var forsvundet ind i skoven. Forsigtigt fulgte jeg efter og drejede over mod den første bueskytteflanke hvor Gjerulf ville angribe først. Jeg kunne høre kamplarmen før jeg kunne se kampen, forsigtigt red jeg nærmere, jeg kunne se ligene af bueskytterne, og desværre også nogen af vore egne folk.

Jeg nåede frem til skovbrynet og så kampen under mig. Mange af vore folk var faldet, men Gjerulf ledte en lille gruppe frem og tilbage på slagmarken og der faldt

flere af fjendens folk end vore egne, jeg trak mit sværd og stormede ned på slagmarken foran mig.

Det næste jeg husker er solen, der går ned. Jeg sad på min hest og kiggede mig om på slagmarken, kampen var slut. Der var ingen klar morgensol, slagmarken var et mudderbøl og der var lig og blod over det hele, dynger af lig både mænd og heste.

Værst var det gået ud over os, kun få folk var stadig i live, men vi havde fået jaget fjenden på flugt. Som i søvne steg jeg af hesten og gik rundt blandt ligene, Gjerulf og nogle få af de andre var i gang med at lede efter overlevende. Der var ingen ære, og ingen ædelhed, kun blod og mudder og lugten af død. Mange af disse soldater kendte jeg fra træningslejren; unge håbefulde mænd som jeg selv, med ønsket om at tjene en stor sag, en ærefuld død. Ja hvilken død, slået ned som en syg hest, liggende der i muddret. Langsomt sank jeg sammen og gled ned i muddret, alt håb var ude.

Hvor længe jeg sad der ved jeg ikke, men det var næsten mørkt, da en skygge gled for lyset og jeg kiggede op. Foran mig stod en mand, ikke klædt i rustning, men i en sort kutte. Vinden fik kutten til at bevæge sig og det sidste lys gav genskin i det sorte klæde. Jeg havde aldrig vidst, at der var så mange nuancer af sort. I hans højre hånd holdte han en lille sølvurne med flotte ciseleringer. Han var høj og mørkhåret, hans ansigt udtryksløst og han havde meget grå øjne, jeg kiggede ind i dem og følte pludselig min krop blive træt, jeg følte at jeg kunne lægge mig ned og sove og aldrig vågne mere.

”Giv ikke op Astus, du skal ikke sove endnu, der er stadig håb”

”Hvad håb er der da? Dette skulle være en ædel kamp for en ærefuld sag? Og nu? Alle disse unge mænd, deres liv spildt på en enkelt time, og nu ligger de der i sølet”

”Spildt? Aldeles ikke unge ven, følg med mig så skal jeg vise dig hvorfor”

Langsomt kom jeg op og stå og fulgte efter den høje fremmed. Vi gik rundt på slagmarken, og ind i mellem stoppede han ved et lig, knælede og åbnede låget på hans urne, mens han mumlede nogle få ord. Et lille lys steg op fra krigerens lig og ned i urnen. Han rejste sig, gik videre, og dette gentog sig ved et par stykker. Han vendte sig om og kiggede på mig:

”Ved du hvem jeg er?”

"En magiker der bruger de døde til eksperimenter?"

Aldrig havde jeg set et par øjne udtrykke så meget vrede

"Vov aldrig at sige det igen! Der er ikke noget væsen mere afskyeligt på jorden end disse magere, nekromantikerne! Lad mig aldrig høre dig omtale dem igen!"

"Hvad er du da?"

"Jeg har mange navne. Man kalder mig sjælesamleren, de Dødes Vogter, de uddødes banemand, Skyggen der bringer evig søvn. Mit sande navn er Gorgonsul, jeg vogter dødsriget og bringer de døde dertil."

"Lad mig ikke dø, jeg er bange for døden"

"Hvorfor er du bange for døden, Astus?"

"Jeg er stadig ung og ikke parat til at dø, og ende mit liv her, faktisk ville jeg ønske at jeg aldrig skulle dø, for hvad er der da efter døden?"

"Vær ikke bange for døden, Astus, det er den, der giver dit liv mening."

"Hvordan kan døden være meningsfuld?"

"Kun ved at vide at du skal dø, er dit liv værdifuldt. Du ved ikke hvornår det ender og må bruge det, det bedste du kan. Sagde du ikke selv før, at du gerne ville dø en ærefuld død for en stor sag?"

"Jo men... det ville have været ærefuldt at dø for baroniets kamp, min død ville have givet mening..."

"Det er altid ærefuldt at dø, Astus. For kun ved at dø kommer man til at sidde ved min side. Hvad ville du bruge evigt liv til? Hvis du havde evigt liv ville hver dag være den samme, du ville ikke føle glæde ved at leve, for du ville have oplevet alt, og hvad er der så at se frem til? Hvorfor tror du at alt ender når du dør."

"Det er hvad jeg har lært."

"Forstår du Astus, livet og døden følges side om side, den ene eksisterer ikke uden den anden. Når folk dør, samler jeg deres sjæl op og tager den med til dødsriget. Sjælene kan da give plads til nye liv."

Han lagde en hånd på min skulder, og pludselig så jeg for mig en landsby, ikke nævneværdig i størrelse. Her levede bønder og håndværkere og andet godtfolk i harmoni med hinanden, dyrkede jorden og levede af deres afgrøder – alt var godt. Pludselig susede jeg frem i tiden. Her var den samme landsby, men intet var godt længere.

Der var for mange mennesker til jorden kunne brødføde dem. Der var intet naturligt frafald, de levede evigt, livet blev ved med at give, og de ældste var så gamle, at de intet kunne gøre mere, deres højeste ønske var blot at dø.

”Jeg ser hvad du mener, det var ikke et liv værd at leve.”

Gorgonsul nikkede, ”Du er klog Astus, du ser sandheden.”

”Er det derfor du har noget mod nekromantikerne? Fordi de giver evigt liv?”

Gorgonsuls øjne flammede igen op:

”Det liv, nekromantikeren giver, er intet liv, det er en krop uden en sjæl, og ved at genoplive den dødes krop, ødelægger han den sjæl, der var. Hver gang en nekromantiker genopliver en død krop, fjerner han en sjæl, og denne sjæl vil være ødelagt for altid, derved forsvinder der for altid et liv. Kun nekromantikeren kan hente sjæle ud fra dødsriget, og de gør det for egen vindings skyld, ikke for at give liv.”

”Det vil sige, at hver gang en dør, kommer endnu en sjæl til dit rige?”

”Ja, du har forstået det.”

”Så vil jeg dræbe til din ære.”

”Astus, at dræbe for at dræbe bringer ikke mit rige storhed, enhver død må have en form for mening. Et liv, hvor du tager andres liv, blot for at tage et liv, er også et udødt liv for dig. Når folk ligger i mellem livet, der hvor det kan gå begge veje, de kan enten dø eller måske med lidt held overleve. Der kan jeg vælge at ende deres liv, men hvis det ikke er deres tid, er der ingen grund til at ende det. Døden kommer til alle, når det er den rette tid, og jeg kan vente. Derfor hjælper det ikke min sag, at du vælger at forkorte en andens liv, hvis tid ikke er kommet. Balancen er da stadig brudt.”

”Er der da ingen måde at tjene denne sandhed på?”

”Jovist Astus, du kan være mit vidne på at ingen dør forgæves, udbrede sandheden på jorden. Hvis du vil tage dette hverv, og forhindre de udøde i at rejse sig, kan jeg give dig noget af min kraft, men kun hvis du i sandhed tjener mit ord.”

Uvilkårligt faldt jeg på knæ for Gorgonsul: ”Herre, jeg vil tjene din sag, da skal et slag som dette aldrig være forgæves.”

”Da lad da dette være min velsignelse til dig. Du skal få min visdom og mit våben mod de udøde. Se ned i urnen.” Gorgonsul tog låget af urnen, dernede lå alle de sjæle han havde samlet, og da jeg kiggede derned, så jeg sandheden – jeg så dødsriget. Her var ikke mørkt og uhyggeligt, her så jeg mine frænder fra slagmarken sidde til højborde og skåle, så at de der havde fået hjem og familie blandt de andre sjæle, hvis rolle ligeledes havde udspillet sig. Her så jeg, der var en sammenhæng mellem liv og død, og at der var andre guder, også guder der helligede sig liv og formålsløs død.

Da jeg atter kiggede op var Gorgonsul væk, men det gjorde ikke noget, thi jeg var rede til at tjene min nye herre. Fra den dag har mit liv været viet til Gorgonsul og hans ord. Jeg har fundet nye præster, der kan udbrede ordet længere væk, og fundet folk, der har kendt Gorgonsul uden at vide, hvem han var. Gorgonsuls ord skal bestå for altid, og vi hans tjenere skal kæmpe for hans sag, om det er med ord eller sværd. En ting har jeg dog først forstået rigtigt senere, at jeg også har måttet tage liv for at forsvare mit eget, men så længe jeg formår at forsvare mig, er min tid ikke kommet.

Derfor har jeg også med Gorgonsuls vished lært, at nogle få krigere må tjene Gorgonsul med deres sværd, for at forsvare præsterne, der skal udbrede ordet, thi der vil altid være dem, som ikke kan se sandheden og stræber hans tjenere efter livet. Således går alt i ring.

Gorgonsuls hjælpere

Som de andre guder, har Gorgonsul også sine hjælpere, der udfører vigtige gerninger for ham, så balancen i livet og døden opretholdes. Disse hjælpere er frygtet af mange, da mange frygter døden.

Men Gorgonsuls hjælpere gør kun, hvad de skal. De tager ingen med til dødsriget, hvis tid endnu ikke er kommet.

Knokkelmanden er nok den mest frygtede, da det er ham, som henter sjælene til dødsriget, når Gorgonsul selv ikke gør dette. Han kommer til de syge og dødende, som det sidste liv forlader dem, og derpå leder han dem til Gorgonsuls rige. Han kendes kun ved navnet Knokkelmanden, hvilket skiller ham ud fra Gorgonsuls andre hjælpere.

Ortoc, også kaldet den Evige, er den, som leder sjæle tilbage til livet, hvis de endnu har ting at udføre her. Han følger ofte denne sjæl, som den udfører sine sidste gerninger i livet, for så at bringe den sikkert tilbage til dødsriget. Nogle gange hjælper han sjælen på rette vej, medens han andre gange bare observerer.

Morana spiller en vigtig rolle i balancen. Det er hende, som sørger for, at de dødelige ældes med årene. Hendes berøring kan gøre en ung elver ældgammel, hvis dette er hvad hun ønsker. Dette er dog noget, hun kun meget sjældent gør, og det sker kun, hvis Gorgonsul har brug for en bestemt sjæl her og nu. Morana lader kroppene ældes, så de dør, og Knokkelmanden kan hente sjælene.

Bratoc er den, som indsamler de dødes knogler med tiden, så de ikke kan bruges til nekromanti. Det er også Bratoc, Gorgonsul sender, hvis et område plages af udøde. Hans berøring fjerner nekromantien fra knoglerne.

Kekil vogter indgangen til dødsriget. Nogle historier fortæller, han er grusom og gemen, medens andre fortæller om hans venlighed. Han byder sjælene velkommen, når de kommer til dødsriget, men det er også hans opgave at sørge for, de bliver der, med mindre Gorgonsul tillader andet.